

45 Mill. Kr., en Stigning, som i de senere Aar for hvert Aar, der er gaaet, har andraget omtrent 2 Millioner Kr. Disse Kendsgerninger lade sig ikke rokke og paa lignende Maade opkræver selvfølgelig den toldbeskyttede Industri stadig voksende Toldskatter. Professor Falbe-Hansen har i sin Tid i „Danmarks Statistik“ omtalt Virkningen af denne dobbelte Beskatning, dels til Statskassen, dels til Industrien. Han skriver saaledes:

„Ved de foregaaende Undersøgelser er i det væsentlige kun set hen paa, hvorledes *Statens Toldindtægt* fordeler sig, men noget derfra forskelligt er Spørgsmaalet om den *samlede Byrde*, som Tolden paalægger Befolkningen, thi denne bestaar ikke blot af de Millioner, som Borgerne udrede til Statskassen i Form af Told, men tillige af *de Millioner, som Borgerne paa Grund af Toldbeskyttelsen maa udrede . . . til den indenlandske Industri*“. Denne sidste Sætning er fremhævet i Professorens Udtalelse. Han vil hermed henlede Opmærksomheden ganske særlig paa disse Ord. Professoren fortsætter saa:

„Hvorledes disse Millioner fordele sig over Befolkningen lader sig ikke efterwise i Enkelthederne, men saa meget kan dog siges, at ved de fleste og de betydningsfuldeste af de beskyttede Artikler falder den største Andel af den ved Beskyttelsen forarsagede Udgift *paa de ubemidlede Klasser*“.

Det er Professorens Udtalelse, og mærkværdig nok falder den fuldstændig sammen med Grundbetragtningen i de af mig omtalte „Økonomiske Afsløringer“ der fandtes i „Socialdemokraten“. Man kom der til akkurat den samme Slutning, at det var de ubemidlede Klasser, som paa Grund af Toldens Beregning efter Vægt, bar den største Del af Toldbeskyttelsen. Jeg beklager meget, mine Herrer, at jeg skal staa her i Dag og argumentere mod den ærede Ordfører fra mit gamle Parti nøjagtig paa samme Maade, som jeg hidtil har argumenteret mod Protektionisterne, men jeg erklærer gentagende, at jeg tillige med enkelte andre af mine gamle Partifæller stadig staar paa Venstres gamle Toldstandpunkt. Det er ikke Mindretallet, der i denne Sag har svigtet Venstres Principper, og den, der har fulgt Forhandlingerne her i Tinget i de sidste 25 Aar, vil anerkende Rigtigheden af denne Paa-stand. Det er paa den anden Side en lige saa uomtvistelig Kendsgerning, at Protektionisterne i Landstinget, i disse Dage have faaet en Haandsrækning fra

en Side, hvorfra de tidligere kun have mødt Modstand. Der tales jo en Del i disse Dage om de døde, der vaagne, og hvis de døde kunde vaagne igen, som have deltaget i Venstres Toldforhandlinger her paa Rigsdagen vilde de vende sig til det ærede Medlem for Køge og hans Meningsfæller og sige: Hvad er det dog for noget Kvaksalveri, I her have begyndt at lave? — Det ærede Medlem for Ribe (Busk) afbryder mig stadig, men jeg skal straks give det ærede Medlem fra Ribe et lille Svar, maaske mere fyldestgørende, end han venter det. — Man vil maaske sige, at det altid er vanskeligt at tale paa de dødes Vegne, men jeg antager, at de døde efter at have set Brændevinsdagsordenen vilde sige til Venstre:

„Gem Ideernes Fane i et Sørgeflor. Stem for Dagsordenen og hejs et nyt Toldflag, et nyt Enhedsmærke, med Inskriptionen: *Billigt Brændevin*.“

Jeg vender mig nu til det ærede Medlem for Ribe, der som sagt flere Gange har afbrudt mig under min Tale, ikke saa højt at det er blevet hørt og paatalt af Formanden, men dog jævnlige med muntre Smaabemærkninger. I Sommer blev der afholdt et stort Toldmøde ved Mattrup i Jylland, hvor der efter Indbydelse af Gods-ejer Westenholz var mødt 1500 jydsk Bønder. Der blev der foreslaaet en Frihandelsresolution uden nogen som helst Forbindelse med Brændevins-Kompensationen. I denne Resolution udtalte disse 1500 jydsk Bønder:

„Vi jydsk Bønder ønske ingen Told paa Korn og Foderstoffer;

Vi ønske ingen Beskyttelse paa andres Bekostning, eller at fordyre Livsformødenhederne for vort eget Folk;

Vi ville ved alle Midler til vor Raadighed modsætte os enhver Hindring for vor fri Omsætning med Udlandet ved Toldskranker;“

Der var kun en Snes Mennesker, som talte eller stemte *mod* denne Resolution; den ene af de 20 var det ærede Medlem for Ribe.

L. Jensen: Den Gang jeg begærede Ordet, havde jeg i Sinde at strække mine Arme temmelig langt ud. Men efter at Formanden har gjort os opmærksom paa, at vi gjorde bedst i at indskrænke vore Udtalelser, skal jeg begrænse mine Bemærkninger. Jeg har fra første Øjeblik, da denne Sag kom paa Dagsordenen, ikke næret mindste Tvivl om, hvordan jeg vilde stemme; det var straks klart for mig, at